

всичко, което ѝ се попаднѣше въ гората и което ѝ се струваше, че може да се употреби за храна.

— Колко усърдно ти работишъ, навѣрно искашъ да се задомишъ! — Забѣлѣза ѝ веднажъ синигерчето, което седѣше на клона на джба.

— Какво, какво? — че това само за менъ едва ще стигне, възрази катерицата съ въздишка и при тѣзи думи муцунката ѝ прие най-печално изражение.

— Че у тебе въ хралупата има цѣло богатство! — каза синигерчето, насмѣшливо замижавайки съ очичкитѣ си.

— Не е истина! — крѣсна му отъ ядъ катерицата. — У менъ тамъ нищо нѣма, а ти ако почнешъ да разпространявашъ подобни измислици, главата ще ти откъсна, когато ми се паднешъ!

— Е, е, успокой се, мила съсѣдке! Гледайки на неуморната ти работа, азъ просто мислѣхъ, че ти скоро ще се омжжишъ.

— Пази Боже! — Бѣдняцитѣ не трѣбва да мислятъ за свадба, — викна катерицата съ треперящъ отъ страхъ гласъ. — Мжжъ, слѣдъ това пелно гнѣздо съ малки дѣца, та това е такова бѣдствие, че нищо по-лошо отъ това не може да се измисли.

— Не говори така. Какъвъ е този животъ безъ сѣмейство?

При тѣзи думи, като си спомни за своята другарка, синигерчето зацвѣрка радостно, а катерицата пѣкъ почна усърдно да събира неузрѣлитѣ още лѣшници и да ги носи въ хралупата.

Когато настана есенъта и узрѣха жъладитѣ и лѣшницитѣ, катерицата се трудѣше отъ зори до тъмна нощъ. Безъ да почива ни минута, тя скачаше по дърветата отъ клонъ на клонъ, събирайки лѣшници, и често пжти по цѣли дни оставаше гладна; даже вечеръта, когато, слѣдъ свършване на работата, тя почиваше седѣйки върху купа лѣшници, горката не си позволяваше да подкрѣпи отъ събрания запасъ силитѣ си, а за да утоложи глада, търсѣше сѣмена.

Уморена, измжчена отъ гладъ и работа, катерицата се връщаше обикновено късно вечеръта въ хралупата си. Лѣшници бѣше набрала толкова много, че трѣбваше да употреби цѣли мѣсеци, за да ги прѣброн. И все още тя не се чувствуваше щастлива. „Азъ ще бъда спокойна само тогава, ко-